

[Aksel Larsen.]

ter sig til forhandlingsbordet og tilvejebringer de første forudsætninger for at forene Tyskland og at afholde valg.

Men hvad man end gør, kan man ikke undlade på forhånd at interessere sig for, hvad der skal ske efter valgene. Udenrigsministeren siger, at gør man det, vil man — som han udtrykker det — „isolere Tyskland i Europa og stille landet i samme situation som efter første verdenskrig“.

Hvad skete der i Tyskland, og hvad skete der med Tyskland mellem første og anden verdenskrig? Der skete det, at storindustrien og de militaristiske kræfter straks tog fat på at forberede Tysklands genkomst som militær stormagt og at forberede revanchekrigen — altså at forberede de Tysklands anden krig om verdensherredømmet. Der skete det, at vestmagterne undlod at sørge for, at Tyskland overholdt fredstraktatens forbud mod tysk genoprustning. Der skete det, at Hitler i kraft af såkaldte „frie valg“ kom til magten; der skete det, at man fra vestmagternes side intet foretog sig mod den officielle genoprustning, men at man sluttede flådeaftaler med Hitler, at man affandt sig med okkupationen af Østrig, at man direkte sluttede overenskomst med Hitler om okkupationen af Tjsekoslovakiet, og at man på alle leder modsatte sig at skabe en kollektiv sikkerhed mod en ny tysk angrebskrig. Nu mener udenrigsministeren altså, at man skal handle på samme måde eller, rettere sagt, endnu værre, idet han taler for, at Tyskland skal have ret og hjælp til at opruste med det samme.

Det figenblad, udenrigsministeren forsøger at dække sin argumentations nøgenhed med, dner ikke. Udenrigsministeren henviser til, at vestmagternes udenrigsministre dog har tilbudt at gå ind på en formel bestemmelse om, at det forenede Tysklands regering efter valgene „frit kan acceptere eller afvise rettigheder og forpligtelser på det internationale område“. Dette argument er et hullet figenblad, så sandt som det i Bonntraktatens art. 7 siges, at indtil en fredstraktat kan tilvejebringes, vil forbundsrepublikken og de tre vestmagter samvirke for bl. a. at virkeliggøre, at et genforenet Tyskland er medlem af „det europæiske

forsvarsfællesskab“, hvormed jo tænkes på Europahæren og Atlantpagten. Denne hensigt og denne forpligtelse består altså uanset alle deklamationer i Berlin — og det er under alle omstændigheder vestmagternes hensigt, at Vesttyskland eller et forenet Tyskland skal oprustes, blive en militærmagt pany.

Udenrigsministeren, som opererer med urigtige påstande om, at Sovjetunionen ikke demobiliserede efter krigen, og med fantasifulde gentagelser af fantasipåstandene om Sovjetunionens 175 divisioner under våben, vender sig mod hr. Molotovs Tysklandsforslag med oplysning om, at hvis besættelsesstyrkerne trækkes tilbage, vil Sovjetunionen kunne placere sine tropper nær den tyske grænse, mens — som udenrigsministeren siger — „de to andre staters vej er længere“. Hvis udenrigsministeren vil ulejlige sig ind i tingets læseværelse og kigge på det Europakort, som hænger derinde, vil han kunne bringe orden i sine forvirrede geografiske begreber og overbevise sig om, at Frankrig grænser til Tyskland, og at Englands vej til Tyskland er meget kort. Samtidig kan udenrigsministeren jo tænke over, at så længe USA har store troppe- og flyverstyrker i Europa, bl. a. i Frankrig og England, er vejen for USAs tropper til Tyskland vist heller ikke så særlig lang.

Ja, men — siger udenrigsministeren — Molotovs plan om besættelsens ophør betyder, at hele Tyskland udleveres til „det militariserede folkepolitis nåde“. Her mangler for det første ethvert bevis for, at et militariseret folkepoliti eksisterer — det er en opfattelse, udenrigsministeren åbenbart har. Dernæst må det være berettiget at spørge udenrigsministeren, om han ikke selv ved, at han lidt senere i sin tale refererede Molotovs forslag om, at såvel „Øst- som Vesttyskland skulle disponere over politienheder, der skulle opretholde den indre ro og orden“.

Hvad er den faste kendsgerning, som man i spørgsmålet om Tysklands orden ikke kan snakke sig fra eller bringe ud af verden, det være sig ved talemåder eller Bonntraktater? Det er den, at Sovjetunionen ikke vil og ikke kan tillade, at Tyskland pany opstår som en militær-